

oferit o succesiune de tablouri muzicale pline de farmec, redată cu o desăvârșită finețe a execuției și în chip spumos.

Cam în același stil preclasic a apărut și divertismentul muzical al compozitorului englez William Boyce, „Jocul de noroc al păstorului“, constând dintr-un Preludiu și mai multe dansuri pline de pitoresc, din care am reținut *Gavota* a cărei mișcare a fost redată compasat și sugestiv, evocator.

Din muzica franceză contemporană am urmărit *Mișcarea simfonică nr. 1* a dodecafoniștului Jean Louis Martinet și *Simfonia scurtă* pentru coarde a independentului și serialistului Jacques Charpentier — lucrări care ne-au desvăluit în plus, o măiestrie remarcabilă a execuției, extrem de îngrijit, discretă, și o aprofundată interpretare; pe scurt, un înalt profesionalism și o sensibilitate artistică deosebită. Fără să ne surprindă căci o asemenea formație este, neîndoios, în măsură să atace cu succes orice lucrare, aparținând oricărei școli — ne-a impresionat cu totul plăcut strălucita interpretare dată *Concertului pentru coarde* de Paul Constantinescu.

Dincolo de elementele de bravură solicitate de lucrare și care și-au aflat executanți ireproșabili, am fost cucerți îndeosebi de chipul în care interpreții au vibrat la lirismul acestei piese, la specificul său românesc în care coloritul armonic participă de la o seamă de elemente modale populare iar cele ritmice — cu accente uneori asimetrice — de la unele viguroase și antrenante jocuri de pe plaiurile noastre. Nu ne amintim să fi urmărit vreodată o mai bună prezentare a acestui concert.

Muzician de elită, dominând de departe cu o rafinată competență și cu o atrăgătoare și nobilă eleganță seara de concert, André Girard a legitimat odată mai mult simpatia și prețuirea de care se bucură în rândurile publicului nostru. Solicitat, ovaționat, a oferit o seamă de suplimente de la Corelli și Mozart pînă la Satie — tot atîtea prilejuri de a prețui arta maestrului și a orchestrei de cameră a O.R.T.F.

Pianistul Eschenbach la Filarmonica „George Enescu“

Pianistul Christoph Eschenbach se bucură de o reputație dintre cele mai frumoase. Deținător la Lucerna, încă din 1965, al Premiului „Clara Haskil“, ilustra interpretă mozartiană originară din țara noastră, Christoph Eschenbach a făcut, de atunci și pînă în prezent o carieră internațională, concertînd aproape pretutindeni în Europa, precum și în America de Sud. La noi, vine pentru a treia oară, publicul apreciîndu-l în mod deosebit.

În sala Ateneului, arhiplină, Christoph Eschenbach a prezentat mai întîi muzică de Mozart și Schubert.

Interpretul a evidențiat în *Fantezia în do minor*, impresionanta capodoperă mozartiană, mai întîi opoziția celor două principii care aveau să domine mai tîrziu și creația beethoveniană: a elementului bărbătesc, dominator pe de-o parte, a celui feminin, ru-

gător, ca un suspin, pe de alta. A dezlănțuit *Allegro* ce urma, în chip furtunos, cu intervenții de mare vigoare la mîna stîngă, pentru ca după aceea în *Andantino* să ne ofere un exemplu de tandrețe mozartiană. Dar impresia generală a rămas, așa cum a conceput lucrarea compozitorul, sumbră, în ciuda licăririlor aduse să lumineze întunecatul tablou. A fost o interpretare care fără să fi fost împinsă către acele străfunduri tragice, așa cum le-a gîndit fărăndoială Mozart, a avut totuși anumite atribute ale nobleței și ale forței. Apoi, a atacat, fără răgaz, *Sonata în do minor*, una din cele mai grăitoare lucrări pentru geniul mozartian. Eschenbach i-a dat o interpretare, putem spune beethoveniană — în concordanță cu spiritul acestei puternice capodopere care prefigurează în chip atît de pregnant arta Titanului, cu izbucniri viforoase de pasiune ardentă și de agitație, de neliniște, cu potoliri și replieri, ca acea reculegere de o dulce expresivitate din *Adagio* median. După *Fantezia în do major* „Călătorul“ de Schubert, de o pianistică dintre cele mai dificile, în care am apreciat potențele tehnice și totodată memoria prodigioasă a lui Eschenbach, *Fantezie* recreiată cu acea atmosferă vieneză specifică, interpretul a desfășurat — dintr-o răsufare — cele 24 *Preludii* de Chopin...

Sînt de relevant viața și prospețimea infuzate primului și celui de al cincilea Preludiu, dramatismul cu care a redat pe al șaselea și al noulea, durerea exprimată în cel de al cincisprezecelea. Preludiul al 17-lea a fost ca o reverie autumnală iar al 20-lea ca un adevărat marș funebru. În al 23-lea am apreciat grația subtilă iar în ultimul, pasionantul, incandescentul tumult cu care Chopin a exprimat — așa cum au socotit unii comentatori — drama de odinioară, a poporului polonez. Aruncînd o privire de ansamblu asupra Preludiilor sîntem obligați să admitem totuși că am simțit necesitatea ca pianistul să fi creat mai multă atmosferă, să fi dublat interpretările unora din acestea cu inefabila poezie cu care le-a investit compozitorul și de care Eschenbach — în goana sa necurmată după realizarea strict pianistică — pe alocuri ne-a frustat.

O seară mai tîrziu l-am urmărit interpretînd împreună cu Filarmonica sub bagheta lui Mircea Cristescu, *Concertul în re minor pentru pian și orchestră* de Brahms. Pianistul s-a distins cu deosebire în *Final*, unde elementele de virtuozitate s-au suprapus celor muzicale propriu zise. Cît privește efuziile lirice din partea mediană a Concertului, pe acestea aveam să le aflăm, ca o compensație — dacă putem spune așa — în suplimentele din Schubert, redată cu un sentiment intens.

Pianistul François-Joël Thiollier

A.R.I.A. s-a dovedit bine orientată invitîndu-l din nou pe tînarul pianist François-Joël Thiollier să concerteze la noi. Afirmăm din capul locului că este un artist pe care nu ne sfiim să-l așezăm printre marii pianiști ai lumii, laureat, de altfel, al celor mai im-